

З ДОВГОШИЇВ – У «РУСЬКУ ЖЕНЕВУ»

Своєрідним випробуванням на витривалість стала для дев'яти членів клубу «Майбутній воїн» Довгошиївської ЗШ участь у зіркового туристському зльоті, приуроченому черговій річній визволенні Рівненщини від німецько-фашистських загарбників. Відбувся зліт в селищі Оржів Рівненського району, а за прошення на участь надійшло майбутнім воїнам з центру патріотично-військового виховання при Рівненській облдержадміністрації.

Рішення про участь у змаганнях прийняли не відразу, адже за умовами організаторів, команди мали пройти довільно вибраний маршрут по історичних і видатних місцях Рівненщини протягом двох днів із двома ночівлями в польових умовах. І хоча для нашої школи - неодноразового призера обласних туристичних змагань, похід - не новина, деякі труднощі були. Найбільше турбувала всіх ночівля в наметах, адже надворі, що не кажи, зима. До того ж грип гуляє. Чи не померзнемо?

Щоб розвіяти сумніви, використали метод Олександра Суворова, застосований ним при взятті неприступної фортеці Ізмаїл: поставили намет поблизу школи і вирішили провести пробну ночівлю. Всі сумніви розвіялись, коли наймолодший учасник команди Микола Теслюк авторитетно вранці заявив: «Теплина! Тільки в ніс холодно!».

Кілька днів активної підготовки і - старт. Не один хлопчак заздрісно проводив очима групу юнаків з великими рюкзаками, макетами автоматів Калашникова на грудях, та ще й в смугастих одностроях. Вже перші кілометри підталими польовими дорогами засвідчили, що означає військове «Все на собі». Відтак і уявили школярі, як то було тим бійцям, що проходили нашим краєм з боями у воєнні сорокові роки.

І ось перша зустріч. Стоїмо біля пам'ятного знака поблизу села Сухівці. Тут у 1952 році загинув всесвітньо відомий (а для нас нещодавно відкритий) художник-графік Ніл Хасевич. Уважно слухаємо розповідь вчителя місцевої школи про митця і патріота. І дивуємось, чому чуємо про нього вперше? Чому ніколи не бачили його робіт? Чому навіть не знали, що є таке місце за якихось дев'ять кілометрів від нашого рідного села?

Потім знову інтенсивний перехід, щоб не вибитись із графіка. Зупиняємось біля унікальних своєю висотою і крутизною схилів городища між Радухівкою і Пересопницею.

А недалеко, між ставками, наче оточена з трьох сторін водою (чи, може, так здається?), дерев'яна церква. Шукають діти на карті назви навколишніх сіл. «Пересопниця... Та сама Пересопниця?» - недовіриливо запитую Микола Синюк... Про Пересопницю чули, ад-

же саме на Пересопницькому Євангелії склали присягу Президенти України. І що знаходиться воно в нашій області - теж знали. Але щоб за 5—6 годин ходьби від Довгошиїв - цього аж ніяк не сподівалися.

Назавжди запам'ятаються з гордістю сказані слова місцевого жителя про те, що Пересопниця - це святе місце, бо саме тут була освячена наша українська мова. А ще про те, що Пересопниця - це «руська Женева, де князі не билися, а мирилися». Краще не скажеш...

Останній у цей день, але найскладніший перехід (по ріллі). І ночівля в лісовій балці. До півночі звучала гітара Андрія Мельника, палахотило багаття. А далі тихенькі розмови двох вартових та хрускіт хмизу. Тільки-но розвиднилось, а кухонний наряд уже за роботою. Через годину споживаємо витвір рук визнаного всіма польового кашовара Сергія Хевзюка і знову один за одним кілька переходів. А ввечері пісенний конкурс та спілкування з ровесниками.

Приємна несподіванка чекала майбутніх воїнів третього дня - третє командне місце, грамота і грошовий приз. Таке довго не забувається.

Євген БРАТАСЮК,
вчитель допризовної
підготовки юнаків Довгошиївської ЗШ, керівник
клубу «Майбутній воїн».